

POSTANOWIENIE

16 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 16 stycznia 2025 r. w Warszawie
na skutek skargi kasacyjnej F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej, A.J. i M.J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 12 listopada 2020 r., I ACa 269/20,
w sprawie z powództwa B. spółki akcyjnej w W.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej
w R., A.J. i M.J.
o zapłatę,

stwierdza swoją niewłaściwość w zakresie wniosku o wydanie
tytułu egzekucyjnego wraz ze stwierdzoną prawomocnością i na
podstawie art. 200 § 1⁴ w związku z art. 364 § 1 k.p.c. przekazuje
wniosek o wydanie tytułu egzekucyjnego w postaci wyroku Sądu
Najwyższego z 7 grudnia 2023 r., II CSKP 1661/22, w brzmieniu po
sprostowaniu postanowieniem Sądu Najwyższego z 18 lipca 2024 r.,
II CSKP 1661/22 Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie, jako rzeczowo
właściwemu.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki B. Spółki Akcyjnej w P. złożył
13 grudnia 2024 r., do Sądu Najwyższego wniosek o wydanie tytułu egzekucyjnego wraz ze

stwierdzoną prawomocnością w postaci wyroku Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2023 r., II CSKP 1661/22, w brzmieniu po sprostowaniu postanowieniem Sądu Najwyższego z 18 lipca 2024 r. II CSKP 1661/22 oraz doręczenie tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę prawomocności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zakresie wniosku o stwierdzenie prawomocności i wydanie tytułu egzekucyjnego w wersji po sprostowaniu, należało go przekazać do sądu pierwszej instancji – Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Albowiem zarówno nadania klauzuli wykonalności jak i stwierdzenie prawomocności (art. 364 § 1 k.p.c.), dokonuje sąd pierwszej instancji w przypadku orzeczeń Sądu Najwyższego.

Zgodnie bowiem z art. 781 § 1 k.p.c., tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu nadaje klauzulę wykonalności sąd pierwszej instancji, w którym sprawa się toczyła lub toczy; sąd drugiej instancji nadaje klauzulę wykonalności, dopóki akta sprawy znajdują się w tym sądzie, nie dotyczy to jednak Sądu Najwyższego oraz przypadków, o których mowa w art. 778¹, 778², 786, 787, 787¹, 788 i art. 789 k.p.c.

Z powyższego przepisu wynika zatem, że Sąd Najwyższy nie jest sądem, który nadaje klauzulę wykonalności – nawet swoim własnym orzeczeniom (por. postanowienia SN z 16 listopada 1994 r., I PO 12/94 oraz z 9 marca 2020 r., I PK 152/19). Sąd Najwyższy nie orzeka nigdy w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności (art. 781 § 1 k.p.c.), toteż zachowało aktualność postanowienie z 9 listopada 1994 r., III CZP 143/94, zgodnie z którym sądem właściwym do rozpoznania wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Najwyższego jest sąd pierwszej instancji.

Także jeżeli chodzi o stwierdzenie prawomocności, zgodnie z art. 364 § 1 k.p.c., prawomocność orzeczenia stwierdza na wniosek strony sąd pierwszej instancji, a dopóki akta sprawy znajdują się w sądzie drugiej instancji - ten sąd. Stwierdzenia prawomocności nie dokonuje Sąd Najwyższy, zwłaszcza, że na postanowienie sądu w przedmiocie stwierdzenia prawomocności wyroku - przysługuje zażalenie.

Wobec powyższego należy uznać, że w rozpoznawanej sprawie sądem właściwym rzeczowo do stwierdzenia prawomocności wyroku Sądu Najwyższego, w brzmieniu po sprostowaniu oczywistej omyłki nie jest Sąd Najwyższy, lecz sąd pierwszej instancji, w którym sprawa się toczyła, czyli Sąd Okręgowy w Rzeszowie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2024 r., I CSK 5172/22).

Z tych względów, na podstawie art. 200 § 1⁴ k.p.c. w związku z art. 364 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(M.M.)

[t.n.]